

Sygn. akt IV U 103/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 18 stycznia 2018 r. Nr (...)

w sprawie M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo M. S. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od(...)2017 r. do 30 kwietnia 2021 r.

Sygn. akt IV U 103/19 **UZASADNIENIE**

Decyzją z (...)2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 154 ustawy z 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego uchylił decyzję z 27 listopada 2017r. w części dotyczącej daty ustania prawa do renty oraz na podstawie art.6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z urzędu przeliczył rentę przysługującą M. S. poczynając od(...)2017r. ustalając, że renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje ubezpieczonemu do (...)2020r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony M. S. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu stanowiska wskazał m.in., że poprzednia komisja lekarska ZUS uznała go za całkowicie niezdolnego do pracy, a obecna komisja obniżyła stopień jego niezdolności do pracy. Tymczasem od chwili poprzedniej komisji lekarskiej, ustalającej u niego całkowitą niezdolność do pracy, stan jego zdrowia nie uległ poprawie, czego dowodem jest obszerna dokumentacja medyczna, w tym również opinie biegłych zgromadzone w poprzedniej sprawie sądowej o prawo do renty toczącej się pod sygnaturą akt IV U 782/16. Dodatkowo zastrzeniu uległy zaburzenia zachowania, okresy pogorszenia samopoczucia i obniżenia nastroju. Nadto ubezpieczony wskazał, że decyzję organu rentowego z 18 stycznia 2018r. otrzymał dopiero w dniu 18 stycznia 2019r. podczas wizyty w placówce ZUS (odwołanie wraz z załącznikami k.2-26 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, ewentualnie o oddalenie odwołania wskazując, że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 5 stycznia 2018r., która ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 stycznia 2020r. Nadto organ rentowy wskazał, że decyzja z 18 stycznia 2018r. została nadana w dniu 1 lutego 2018r. listem zwykłym bez potwierdzenia odbioru. W ocenie organu rentowego ubezpieczony odebrał zaskarżoną decyzję, o czym świadczy fakt, że przez okres roku pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a zatem świadczenie w obniżonej wysokości w porównaniu do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, do której był uprzednio uprawniony. W ocenie organu rentowego niewiarygodne są twierdzeniom ubezpieczonego, że nie otrzymał, a zatem nie znał treści zaskarżonej decyzji do dnia 18 stycznia 2019r. (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.28 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. S. w okresie od 1 lipca 2015r. do 17 października 2017r. uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 15 października 2014r., do której prawo ustalone zostało wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z 29 marca 2017r. w sprawie IV U 782/16 (wyrok SO w Siedlcach z 29 marca 2017r. k.45 akt IV U 782/16 oraz decyzja ZUS O/S. z 10 maja 2017r. wykonująca wyrok i przyznająca prawo do renty na okres do 17 października 2017r. k.105 akt rentowych). Po raz pierwszy prawo ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ustalone zostało decyzją z 21 sierpnia 2015r. na okres od 1 maja 2015r. do 30 czerwca 2016r. (decyzja z 21 sierpnia 2015r. k.37-38 akt sprawy).

W dniu 20 września 2017r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres (wniosek k.111-112 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 6 listopada 2017r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 30 listopada 2019r. i nie jest całkowicie niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 6 listopada 2017r. k.113 akt rentowych). Opierając się na powyższym orzeczeniu lekarza orzecznika, decyzją z 27 listopada 2017r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 18 października 2017r. do 30 listopada 2019r. (decyzja z 27 listopada 2017r. k.115 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, ubezpieczony skierowany został na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 5 stycznia 2018r. ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31 stycznia 2020r. (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.18-19 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 5 stycznia 2018r. k.118 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia komisji lekarskiej, zaskarżoną decyzją z 18 stycznia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. uchylił poprzednią decyzję z 27 listopada 2017r. w części dotyczącej daty ustania prawa do renty oraz ustalił prawo ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 18 października 2017r. do 31 stycznia 2020r. (decyzja z 18 stycznia 2018r. k.120 akt rentowych).

Ubezpieczony ma (...) lata i posiada tytuł zawodowy inżyniera z elektroniki i telekomunikacji. Od 8 sierpnia 2007r. do 30 kwietnia 2013r. ubezpieczony pracował w swoim zawodzie - jako młodszy specjalista ds. wsparcia informatycznego, specjalista ds. wsparcia informatycznego, specjalista ds. systemów informatycznych, programista (świadcstwo pracy z 7 maja 2013r. wystawione przez (...) S. A. w W. k.10 akt rentowych). Z dniem 3 marca 2014r. ubezpieczony rozpoczął prowadzenie własnej działalności gospodarczej pod firmą (...)PL” Usługi (...) z siedzibą w M. (potwierdzenie okresów ubezpieczenia k.23 akt rentowych). W trakcie prowadzenia tej działalności – w dniu 15 października 2014r. ubezpieczony doznał wypadku przy pracy w postaci urazu czaszkowo-mózgowego. W następstwie tego zdarzenia od 1 maja 2015r. do 17 października 2017r. ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (pierwsza decyzja z 21 sierpnia 2015r. o przyznaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy k.37-38 akt rentowych).

Ubezpieczony posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności datowanym od 15 października 2014r. (orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w M. z 1 października 2018r. k.22 akt sprawy).

W wyniku wypadku przy pracy zaistniałego w dniu (...)2014r. ubezpieczony doznał ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego z otwartym złamaniem i rozkawałkowaniem kości sklepiści okolicy czołowej i podstawy przedniego dołu czaszki, mnogimi stłuczenia obu płatów czołowych oraz licznymi złamaniami części twarzowej podstawy sklepiści czaszki. Po wypadku był leczony operacyjnie. Przebieg pooperacyjny był powikłany krwotokiem podpajęczynówkowym, ropniem prawego płata czołowego, ropniakiem nadtwardówkowym mózgu oraz zapaleniem kości i szpiku kości czaszki, a w dalszym leczeniu infekcją lekooporną. Następstwem tego urazu jest padaczka pourazowa, ślepotą oka lewego, pourazowy zanik nerwów wzrokowych obu oczu, niedowidzenie połowiczne skroniowe, krótkowzroczność, astygmatyzm oka prawego. Aktualnie ubezpieczony posiada bardzo dobrą ostrość wzroku oka prawego do bliży i dali w okularach, jednak pole widzenia tego oka jest znacznie ograniczone od skroni. Stan narządu wzroku ubezpieczonego nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy, jednakże istotnie przyczynia się do upośledzenia stanu ogólnego ubezpieczonego. Opisane upośledzenia pogłębiają dodatkowo inne dolegliwości ubezpieczonego w postaci zaburzeń psychicznych spowodowanych uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu i chorobą somatyczną, a także organicznych zaburzeń osobowości i zachowania. Był dwukrotnie hospitalizowany na Oddziale Psychiatrycznym. Obecnie ubezpieczony wymaga ambulatoryjnego leczenia psychiatrycznego w celu łagodzenia objawów organicznego uszkodzenia (...). Stan psychiczny ubezpieczonego z uwagi na stosunkowo niewielkie nasilenie dysfunkcji organicznych nie sprowadza całkowitej niezdolności do pracy. Po wypadku u ubezpieczonego występują napady padaczkowe ogniskowo-ruchowe oraz wtórnie uogólnione toniczno-kloniczne. W przeprowadzonym przez biegłego badaniu neurologicznym stwierdzono u ubezpieczonego uogólnione spowolnienie psychoruchowe oraz ruchowe. Powyższe schorzenia, a w szczególności padaczka pourazowa leczona obecnie z niedostateczną skutecznością, ocenie łącznej uzasadniają stwierdzenie, że ubezpieczony jest nadal ,tj. od 18 października 2018r. całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 30 kwietnia 2021r. (opinia biegłych z zakresu neurologii, okulistyki, psychiatrii i psychologii k.43-45v i uzupełniająca opinia tych samych biegłych k.54 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. S. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy – dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - znajdującej z mocy art.17 ust.1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odpowiednie zastosowanie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy - niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Analizując w świetle powyższych uregulowań okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że organ rentowy niewłaściwie ocenił stan zdrowia ubezpieczonego w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 15 października 2014r. i błędnie ustalił, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do dalszej (po 17 października 2018r.) renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wskazać należy, że w okresie od 1 maja 2015r. do 17 października 2018r. ubezpieczony uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, do której prawo w ostatnim okresie , tj. od 1 lipca 2015r. ustalone zostało wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z 29 marca 2017r. w sprawie IV U 782/16 (vide: ustalenia faktyczne). Po upływie okresu na który uprawnienie to zostało ubezpieczonemu przyznane organ rentowy ustalił, że ubezpieczonemu

przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 15 października 2014r., jednakże obniżył stopień jego niezdolności do pracy przyznając ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 18 października 2017r. do 31 stycznia 2020r. (zaskarżona decyzja k. 120 akt rentowych).

W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy ubezpieczonego Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu medycyny. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych złożonego ze specjalistów z zakresu neurologii, okulistyki, psychiatrii i psychologii dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest w dalszym ciągu ,tj. po (...)2018r. osobą całkowicie niezdolną do pracy z związku z wypadkiem przy pracy przy czym przewidywany termin trwania tej niezdolności to 30 kwietnia 2021r. (opinia k.45 akt sprawy). W złożonej opinii biegli rozpoznali u ubezpieczonego padaczkę pourazową z występującymi, pomimo systematycznego leczenia, napadami ogniskowo-ruchowymi i toniczno-klonicznymi, istotne dysfunkcje narządu wzroku oraz schorzenia psychiatryczne pod postacią zaburzeń osobowości i zachowania, będące następstwem wypadku przy pracy i stwierdzili, że schorzenia te ocenione łącznie powodują u ubezpieczonego całkowitą niezdolność do pracy.

Analizując opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie. Zdaniem Sądu opinia ta jest pełna, wyczerpująca i kompleksowo odnosi się do stanu zdrowia ubezpieczonego. Treść opinii biegłych nie daje podstaw do ustalenia, że doszło do poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego od czasu, gdy był uznany za osobą całkowicie niezdolną do pracy. Opinia została sporządzona po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego ubezpieczonego, po analizie akt sprawy i dokumentacji medycznej ubezpieczonego.

Wniosków zawartych w opinii biegłych z zakresu neurologii, okulistyki, psychiatrii i psychologii nie podważyły zastrzeżenia organu rentowego (k.57-58 akt sprawy). W ocenie Sądu zawarte w w/w piśmie zastrzeżenia do opinii wymienionych biegłych nie są umotywowane merytorycznie i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Zauważenia bowiem wymaga, że organ rentowy wskazywał jedynie na odmienną ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego dokonaną przez komisję lekarską ZUS. W tej sytuacji Sąd stwierdził, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania rozstrzygnięcia. Dlatego też wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii jako zbędny, podlegał oddaleniu.

W odniesieniu do odwołania ubezpieczonego wniesionego po upływie roku od daty wydania zaskarżonej decyzji Sąd stwierdził, że odwołanie to nie mogło zostać odrzucone. Wskazać należy, że zgodnie z art. 71a ust. 1 i ust. 2 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład może przysyłać pisma i decyzje listem zwykłym, jednakże to na nim w razie sporu spoczywa ciężar dowodu doręczenia pisma lub decyzji. W ocenie Sądu organ rentowy nie udowodnił, że ubezpieczony odebrał decyzję 18 stycznia 2018r. Przedmiotowa decyzja została przez organ rentowy nadana w dniu 1 lutego 2018r. listem zwykłym i brak jest potwierdzenia, że ubezpieczony decyzję z 18 stycznia 2018r. rzeczywiście odebrał. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, bez znaczenia pozostaje fakt, że ubezpieczony przez okres ponad roku pobierał świadczenie w obniżonej wysokości. Podkreślenia wymaga, że ubezpieczony cierpi na liczne schorzenia, przez które kontakt z nim jest utrudniony.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.